ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Sanofi-Aventis Deutschland GmbH**, se sídlem Brüningstrasse 50, Frankfurt am Main, Spolková republika Německo, zast. Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 531/24, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 12. 2020, č. j. CZ/EP 2498802/D20101188/2020/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2021, č. j. 18 A 14/2021 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 18. 12. 2020, č. j. CZ/EP 2498802/D20101188/2020/ÚPV, podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád"), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný") ze dne 21. 9. 2020, č. j. CZ/EP 2498802/D20073033/2020/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí"), kterým nevyhověl žádosti žalobkyně o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu ze dne 29. 7. 2020 týkající se nezaplacení udržovacího poplatku k evropskému patentu CZ/EP 2498802 s názvem: Farmaceutická kompozice zahrnující agonistu GLP-1, inzulin a methionin.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud") rozsudkem ze dne 14. 6. 2021, č. j. 18 A 14/2021 - 48, žalobu proti tomuto rozhodnutí předsedy žalovaného zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku se městský soud zabýval nejprve otázkou, zdali rozhodnutí předsedy žalovaného není úkonem správního orgánu předběžné povahy podle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), který

je vyloučen ze soudního přezkumu. Na základě relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nepřichází v úvahu jiné navazující rozhodnutí, jímž by bylo zasaženo do právní sféry žalobkyně podle § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí předsedy žalovaného tak podléhalo soudnímu přezkumu.

[4] Dále městský soud citoval stěžejní ustanovení zákona č. 173/2002 Sb., o poplatcích za udržování patentů a dodatkových ochranných osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o udržovacích poplatcích"), a zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů. K námitce žalobkyně, že posuzovaná správní rozhodnutí žalovaného a předsedy žalovaného jsou nepřezkoumatelná, jelikož z nich nelze seznat, jakou právní úpravu při rozhodování věci aplikovali, městský soud zrekapituloval mezi stranami nesporné skutečnosti, skutkový stav věci i některé stěžejní argumenty žalobkyně, žalovaného i předsedy žalovaného. Následně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, přičemž v posuzovaném případě nepřezkoumatelnost předmětných správních rozhodnutí neshledal. Žalovaný totiž prvostupňové rozhodnutí odůvodnil s odkazem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, podle něhož u udržovacího poplatku za patent nelze prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení. Dále vycházel ze stanoviska Ministerstva vnitra k posuzování běhu lhůt v oblasti veřejné správy v době trvání nouzového stavu vyhlášeného usnesením vlády č. 957 ze dne 30. 9. 2020 (dále jen „stanovisko Ministerstva vnitra"), a to konkrétně k otázce prominutí zmeškání lhůty k určitému úkonu vzhledem k pandemii koronaviru označovaného jako SARS-COV-2. Ačkoli žalovaný zároveň odkázal na § 37 odst. 3 daňového řádu, je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že žádosti žalobkyně nevyhověl již v důsledku skutečnosti, že zvláštní zákon, tj. zákon o udržovacích poplatcích, v § 11 odst. 1 písm. a) prominutí zmeškání lhůty v takovém případě vyloučil. Jinak řečeno žalovaný nezaložil své úvahy na argumentu o opožděném podání žádosti podle § 37 odst. 3 daňového řádu. Proti popsaným závěrům žalovaného pak žalobkyně nebrojila, nýbrž pouze argumentovala ohledně běhu subjektivní lhůty pro podání žádosti podle § 37 daňového řádu. Obdobné závěry použil i předseda žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z kterého zcela zřetelně vyplynulo, z jakých důvodů byl v posuzovaném případě vyloučen postup podle § 37 daňového řádu, přičemž nebylo možné využít ani žádný jiný institut ke zmírnění poměrně striktního režimu placení udržovacích poplatků.

[5] K ostatním žalobním bodům městský soud uvedl, že se svou podstatou zcela míjí se závěry, na nichž stojí obě rozhodnutí správních orgánů. Žalobkyně totiž fakticky pouze poukázala na důvody, proč mělo být její žádosti podle § 37 daňového řádu vyhověno. Podle městského soudu by tak mohly druhý až čtvrtý žalobní bod ovlivnit jeho meritorní rozhodnutí pouze tehdy, pokud by předtím nedospěl k závěru o vyloučení možnosti prominout zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, resp. vyloučení možnosti vyhovět žádosti stěžovatelky o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu. V posuzovaném případě totiž bránilo v prominutí zmeškání lhůty, resp. jejímu navrácení v předešlý stav, ustanovení speciálního zákona. Uvedené pravidlo pak bylo zcela jednoznačné a nepřipouštělo jiný, pro žalobkyni příznivější výklad. Žalobkyně ostatně proti tomuto závěru v žalobě nijak nebrojila, čímž značně zúžila prostor pro její procesní úspěch. Městský soud zopakoval, že ustanovení zvláštního zákona, v posuzovaném případě konkrétně zákona o udržovacích poplatcích, může vyloučit aplikaci jinak subsidiárně použitelného ustanovení obecného právního předpisu, v posuzovaném případě konkrétně daňového řádu. Doplnil, že výčet uvedený v § 37 odst. 4 daňového řádu není výčtem komplexním, což dokládají další případy vyloučení prominutí zmeškání lhůty, resp. jejího navrácení v předešlý stav, vyjmenované například v § 71 odst. 3 či § 226 odst. 1 daňového řádu. Městský soud dodal, že sám daňový řád vylučuje využití § 37 v případech prodlení s platbou daně.

Relativní přísnost takové úpravy zákonodárce zmírnil v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, podle něhož lze udržovací poplatek za patent zaplatit v dodatečné šestiměsíční lhůtě.

[6] Vzhledem k výše uvedenému tak městský soud dospěl k závěru o nadbytečnosti vypořádání druhého až čtvrtého žalobního bodu žalobkyně, které se svou podstatou míjí s klíčovými argumenty žalovaného a předsedy žalovaného a zároveň městského soudu. Ani otázka běhu subjektivní lhůty k podání žádosti, dále podřazení skutkové situace v posuzovaném případě pod neurčitý právní pojem „závažný důvod“, jakož ani případné vady prvostupňového rozhodnutí žalovaného a napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného nemohly na výše uvedeném ničeho změnit. Závěrem městský soud konstatoval, že samotný odkaz žalovaného na stanovisko Ministerstva vnitra nečiní jeho rozhodnutí nezákonným či nepřezkoumatelným, pokud zároveň platí, že jeho závěry bylo možno obecně využít i v nyní posuzovaném případě, kdy bylo ostatně zvláštním zákonem vyloučeno prominutí zmeškání lhůty.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších vyjádření účastníků

[7] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[8] V kasační stížnosti se stěžovatelka nejprve vymezila proti závěru, že speciální ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích představuje speciální pravidlo, které vylučuje jinak subsidiárně aplikovatelný § 37 daňového řádu. Použití institutu navrácení v předešlý stav totiž zmíněným ustanovením zákona o udržovacích poplatcích není vyloučeno. Nadto se v případě předmětného institutu definovaného v § 37 daňového řádu jedná o jiný nástroj než prominutí zmeškání lhůty k zaplacení poplatku zmíněného v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. Přijetím daňového řádu současně došlo k nepřímé novelizaci zákona o udržovacích poplatcích. S ohledem na odstavec druhý téhož ustanovení je tak možné využít institut navrácení lhůty v předešlý stav. Ustanovení § 37 daňového řádu je případem odkazovaným v § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích. Jinak by totiž zákonodárce jistě přistoupil k novelizaci zákona o udržovacích poplatcích a k výslovnému vyloučení aplikace § 37 daňového řádu.

[9] Prvostupňové rozhodnutí žalovaného i napadené rozhodnutí předsedy žalovaného jsou pak podle stěžovatelky nepřezkoumatelná. Pokud zároveň městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka nijak nebrojila proti otázce vyloučení aplikace § 37 daňového řádu již na základě dikce § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, není jeho tvrzení správné. Stěžovatelka totiž zdůraznila, že žalovaný ani předseda žalovaného ve svých rozhodnutích nevyslovili žádný kategorický závěr o vyloučení aplikace § 37 daňového řádu, přičemž v této souvislosti citovala relevantní pasáž prvostupňového rozhodnutí žalovaného, v níž s ohledem na § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích byla aplikována lhůta stanovená v § 37 odst. 3 daňového řádu. Obdobně postupoval rovněž předseda žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a to bez ohledu na to, že současně odkázal na tzv. poshověcí lhůtu zakotvenou v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, jež zmírňuje dopady zákazu prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku. Městský soud tak nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti obou správních rozhodnutí, jelikož z nich nelze seznat, které předpisy žalovaný a předseda žalovaného v posuzovaném případě aplikovali, z důvodu čehož měl předmětná rozhodnutí zrušit.

[10] Rovněž výklad městského soudu ohledně smyslu poshověcí lhůty vymezené v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích je podle stěžovatelky nesprávný. Na základě čl. 5 bis Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, vyhlášené pod č. 64/1975 Sb. (dále jen „Pařížská úmluva“), totiž platí, že k zaplacení poplatků z udržování platnosti patentů musí být povoleno

alespoň šestiměsíční poshovění. Podle téhož ustanovení mohou členské státy povolit navrácení zaniklých patentů po nezaplacení příslušných poplatků v předešlý stav. Poshověcí lhůta zakotvená v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích tak není žádnou alternativou k navrácení lhůty v předešlý stav ani není nástrojem ke zmírnění zákona pro případ zániku patentu, nýbrž je na základě mezinárodního práva automatickým přechodným obdobím pro dodatečné uhrazení příslušného udržovacího poplatku. Stěžovatelka si přitom v posuzovaném případě v důsledku okolností spojených s koronavirovou pandemií v průběhu poshověcí lhůty nebyla a nemohla být vědoma nechtěného zániku patentu. V popsané situaci tak bylo namístě uplatnit institut navrácení lhůty v předešlý stav, který se vztahuje k již zaniklému patentu a o který lze žádat v zákonem stanovené lhůtě.

[11] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné relevantní důvody pro závěr, že aplikace institutu navrácení lhůty v předešlý stav není vyloučena již v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích a že se jedná o zcela odlišné instituty. Institut navrácení lhůty v předešlý stav upravoval již zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a to v § 14, který odpovídá § 37 daňového řádu. Žalovaný dále citoval důvodovou zprávu k § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích a konstatoval, že předvětí uvedeného ustanovení nelze vykládat tak, že umožňuje uplatnit navrácení lhůty v předešlý stav i přes výluky v něm stanovené. Daňový řád je sice obecným subsidiárně aplikovatelným předpisem ke speciálnímu zákonu o udržovacích poplatcích, ten však ve výše zmíněném ustanovení výslovně vylučuje prominutí zmeškání lhůty. Podle žalovaného je zároveň smyslem předmětného ustanovení, aby majitelé patentů platili udržovací poplatky ve lhůtách k tomu určených. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019 - 85, konstatoval, že institut navrácení lhůty v předešlý stav je obdobný institutu prominutí zmeškání lhůty.

[13] K otázce namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového a druhostupňového správního rozhodnutí se podle žalovaného městský soud dostatečně vyjádřil v bodech 47 a násl. odůvodnění rozsudku, přičemž dospěl k závěru, že z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žádosti stěžovatelky nebylo možno vyhovět s ohledem na § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. V této souvislosti žalovaný citoval stěžejní pasáž svého rozhodnutí, z níž jasně vyplývá vyloučení aplikace institutu navrácení lhůty v předešlý stav z důvodu speciální úpravy v zákoně o udržovacích poplatcích.

[14] Odkázala-li stěžovatelka na čl. 5 bis Pařížské úmluvy, je podle žalovaného zřejmé, že poshosvěcí lhůta je v české právní úpravě zakotvena v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích, přičemž fakultativní možnost navrácení platnosti patentu v předešlý stav byla v § 11 předmětného zákona výslovně vyloučena. Zmíněná poshověcí lhůta bezesporu představuje nástroj k zmírnění tvrdosti úpravy placení udržovacích poplatků. Takovému závěru městského soudu nelze ničeho vytknout. Pokud stěžovatelka tvrdí, že si zániku patentu nebyla a nemohla být v předmětné poshověcí lhůtě vědoma, je současně na ní, aby si platnost patentu a její práva s tím spojená sama ohlídala. Stěžovatelce zaslal v říjnu 2019 a v dubnu 2020 dva upozorňovací dopisy, i přesto však poplatek za udržování patentu neuhradila. Závěrem se žalovaný ztotožnil s právním názorem městského soudu a v dalším odkázal na odůvodnění jeho rozsudku.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[16] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka setrvala na svém právním názoru ohledně vztahu § 37 daňového řádu a § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích. Zopakovala,

že oba instituty nelze směšovat, přičemž žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu není na posuzovanou věc příléhavý. Podobnost obou institutů totiž akcentoval výhradně v kontextu předběžné povahy rozhodnutí. Již z § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), je totiž zřejmé, že s žádostí o prominutí zmeškání lhůty je nutno spojit zmeškaný úkon, zatímco v případě navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 odst. 2 daňového řádu je nově stanoven okamžik uplynutí lhůty. Žalovaný přehlíží odůvodnění svého prvostupňového rozhodnutí, v němž odkázal přímo na lhůtu stanovenou v § 37 odst. 3 daňového řádu, přičemž v této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016 - 39. Je nepřijatelné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyloučil použití určitého ustanovení, které následně vyloží a aplikuje. Závěrem stěžovatelka zopakovala své úvahy ohledně poshovění lhůty a Nejvyššímu správnímu soudu navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*, a dále na důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[18] Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve namítla, že aplikace institutu navrácení v předešlý stav zakotveného v § 37 daňového řádu nebyla v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích výslovně vyloučena. Nadto je zřejmé, že v případě prominutí zmeškání lhůty, na který odkazuje posledně uvedené ustanovení zákona o udržovacích poplatcích, se jedná o zcela odlišný institut, než je navrácení v předešlý stav definovaný v § 37 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že § 11 odst. 2 zákona o udržovacích poplatcích přímo odkazuje na zvláštní právní úpravu ve věci správy daní a poplatků, došlo přijetím daňového řádu k nepřímé novelizaci předmětného ustanovení. Navrácení v předešlý stav podle § 37 daňového řádu se tak mělo subsidiárně použít i v posuzované věci, v opačném případě by jeho aplikaci zákonodárce v § 11 zákona o udržovacích poplatcích vyloučil.

[19] S uvedenými námitkami se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Stěžovatelka tvrdí, že se v případě prominutí zmeškání lhůty, na které odkazuje § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, jedná o zcela odlišný institut, než je navrácení v předešlý stav definovaný v § 37 daňového řádu. Nejvyšší správní soud však již v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 Afs 136/2016 - 36, konstatoval, že *„institut navrácení lhůty podle § 37 daňového řádu se podobá prominutí zmeškání lhůty podle správního řádu,"* (obdobně viz rozsudky ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019 - 85, a ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Afs 163/2020 - 29). Citovaný závěr lze současně plně využít i v nyní posuzovaném případě, přičemž není zřejmé, z čeho stěžovatelka dovodila jeho využitelnost výhradně ve vztahu k rozhodnutím předběžné povahy. Závěr o podobnosti obou institutů totiž Nejvyšší správní soud v uvedené judikatuře konstatoval

obecně, aniž by poukázal na jakékoli specifické okolnosti, za jejichž splnění lze z takového závěru vycházet.

[20] Podle § 41 odst. 1 správního řádu současně platí, že *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit*. S příslušnou žádostí je pak podle odstavce druhého téhož ustanovení třeba spojit zmeškaný úkon. Jinými slovy, institut navrácení v předešlý stav je v podstatě prominutím zmeškání určitého úkonu, čemuž odpovídá rovněž odborná komentářová literatura (viz např. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.:* Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 263.

[21] Jak již přitom Nejvyšší správní soud akcentoval ve své ustálené judikatuře, institut navrácení v předešlý stav podle § 37 daňového řádu je obdobný prominutí zmeškání lhůty podle § 41 odst. 1 správního řádu. Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích současně platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, nelze u udržovacího poplatku prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení*. Pokud je tedy institut navrácení v předešlý stav podle § 37 daňového řádu obdobný prominutí zmeškání lhůty, je předmětným speciálním ustanovením zákona o udržovacích poplatcích výslovně vyloučen. Jinak řečeno, subsidiární aplikace navrácení v předešlý stav je již na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích vyloučena, jelikož povaha institutu navrácení v předešlý stav a prominutí zmeškání lhůty je obdobná. Pokud tak v posuzovaném případě došlo k zániku patentu stěžovatelky v důsledku nezaplacení příslušného udržovacího poplatku, nebylo možné lhůtu k jeho uhrazení navrátit v předešlý stav, resp. prominout zmeškání lhůty k jeho zaplacení. Námitka, že přijetím daňového řádu došlo k nepřímé novelizaci citovaného ustanovení, když zákonodárce výslovně subsidiární aplikaci § 37 daňového řádu nevyloučil, je tak vzhledem k uvedenému nedůvodná.

[22] Stěžovatelka dále namítla, že prvostupňové rozhodnutí žalovaného a žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného jsou nepřezkoumatelná, jelikož v nich nebyla výslovně vyloučena subsidiární aplikace § 37 daňového řádu. Naopak žalovaný i předseda žalovaného na předmětné ustanovení odkázali, aplikovali jej a následně vyložili, když současně posoudili běh lhůty k podání žádosti o navrácení v předešlý stav vymezené v odstavci třetím předmětného ustanovení. Z odůvodnění správních rozhodnutí tak není zřejmé, na základě jakých ustanovení právních předpisů rozhodli.

[23] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení udržovacího poplatku za patent nebylo možno vyhovět již na základě § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích, který je zvláštním zákonem k jinak subsidiárně použitelnému daňovému řádu. Pokud zároveň žalovaný i předseda žalovaného nad rámec uvedeného posoudili včasnost podání předmětné žádosti podle § 37 odst. 3 daňového řádu, když dospěli k závěru o opožděnosti podání stěžovatelky, nelze jejich rozhodnutí označit za nepřezkoumatelná. Popsanou skutečností se totiž zabývali nad rámec nutného odůvodnění. Z odůvodnění předmětných správních rozhodnutí je tak zřejmé, že i v hypotetickém případě aplikace navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu by nebylo možné žádosti stěžovatelky vyhovět z důvodu její opožděnosti. Městský soud tak správně prvostupňové rozhodnutí žalovaného a žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného nepřezkoumatelnými neshledal.

[24] Námitky stěžovatelky ohledně významu a smyslu poshovění lhůty zakotvené v § 8 odst. 4 zákona o udržovacích poplatcích v návaznosti na čl. 5 bis Pařížské úmluvy Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož nebyly uplatněny již v žalobě proti napadenému rozhodnutí předsedy žalovaného. Nad rámec výše uvedeného konstatuje, že podle čl. 5 bis odst. 2 Pařížské úmluvy měly smluvní státy fakultativní možnost vedle

poshověcí lhůty umožnit navrácení zaniklých patentů v důsledku neuhrazení udržovacích poplatků v předešlý stav. Český zákonodárce však této možnosti nevyužil a navrácení zaniklých patentů v předešlý stav v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o udržovacích poplatcích výslovně vyloučil.

[25] Rovněž námitka stěžovatelky, že si nebyla a ani nemohla být vědoma nechtěného zániku jejího patentu v důsledku nezaplacení příslušného udržovacího poplatku, a to ani v prodloužené poshověcí lhůtě, v důsledku čehož měl žalovaný vyhovět její žádosti o navrácení v předešlý stav podané ve lhůtě běžící ode dne, kdy se o pochybení svého zaměstnance dozvěděla, je tak vzhledem k výše uvedenému nedůvodná.

[26] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud správně posoudil výše uvedené sporné právní otázky a správně neshledal předmětná správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu